

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (110) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Aproapele meu este cheia mântuirii mele

Citiți în pagina 1

Titlu: „Ce culoare are inima
ta?”

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Petroniu de
la Prodromu

Citiți în pagina 15

Când îl judec pe fratele
meu, mă despart de Hristos

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Aproapele meu este cheia mântuirii mele

Lăsând în urmă euforia sărbătorilor de sfârșit și de început de an, ne dăm seama că întrăm încet-încet în atmosfera obișnuită a unui nou an calendaristic, întâlnindu-ne iarăși cu problemele și cu obiceiurile zilnice, de parcă tot ceea ce a fost zilele trecute a fost doar un vis, dar un vis pe care fiecare dintre noi ar dori ca zorii zilei să nu-l risipească. Deși a trecut o lună de când am pășit în acest an, mulți dintre noi au rămas cu gândul încă în nostalgia petrecerilor, la urări din cele mai pompoase, trăind cu iluzia că viața este suficient de lungă pentru a nu ne ocupa încă de pe acum de ceea ce este necesar pentru mântuire.

Vă spuneam în numărul trecut al revistei noastre că în timp ce mulți dintre noi își fac planuri mărețe pentru viitorul apropiat, o persoană (pe care am auzit-o la un post de radio) afirma că „Vreau ca în acest an să pot ierta pe toți cei care mi-au greșit!”. Dacă raportăm calea pe care o aleg cei care vor și se îngrijesc cu adevărat de propria mântuire, la cei care aleg calea grijilor sau a plăcerilor lumii, vom vedea ca „Largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află.” (Matei 7, 13).

De multe ori credem că suntem pe calea cea bună. De multe ori credem că îl iubim pe aproapele nostru. Cât de ușor cădem în înșelare și autosuficiență! Cât de ușor ne arătăm compasiunea față de cel în necaz, mai ales pe platformele de socializare, atunci când suntem „la un click distanță” și când aceasta nu implică niciun efort din partea noastră. Doar, nu este greu să postăm emoticoane care să convingă pe cel încercat că rezonăm împreună la bucurie sau întristare. Câtă amăgire!

Oare ce să fie această aparentă empatie? Cred că ne „alipim” doar ceea ce ne convine și la modul în care ne convine... Trăim într-o lume în care totul se face de fațadă: cuvinte, emoții, mesaje sau chiar atitudini. Este imposibil să nu constatăm că rețelele de socializare sunt „saturate” de atâta dragoste „declarativă”, în care toată lumea „iubește” pe toată lumea, mascați fiind de o aparentă empatie. De multe ori ne jucăm cu cuvinte sau sentimente care nu ne caracterizează și nu sunt ale noastre. Personal, de mulți ani am renunțat la socializarea pe diferite platforme online tocmai pentru că am descoperit că (aproape) totul este de fațadă, unde

nu este nici credință adevărată, nici convingere, nici sentimente curate...doar amăgire. De exemplu, decât să scrii că-ți pare rău că cineva și-a pierdut casa într-un incendiu, mai degrabă donezi cât poți într-un cont, iar Domnul Hristos îți va răsplăti în ascuns. Dragi prieteni, să nu plecăm urechea la cei resemnați, în sufletele cărora a murit credința și nădejdea. Dacă vrei cu adevărat să lucrezi la mântuirea sufletului este mai lesne să ajuți discret pe cel în nevoie, decât să-ți etalezi online sentimentele, care oricum doar noi și Dumnezeu știm cât sunt de reale.

Cât despre empatia față de cel de lângă noi, cred că este o taină. Iar taina se trăiește în tăcere, departe de ochii lumii și nu se strigă pe la colțuri de stradă, pentru că adevăratele sentimente vor rămâne mereu în adâncul sufletului, fiind „distribuite” de la inimă la inimă, în intimitatea personală.

Recent, când o persoană cunoscută a avut un deces în familie, cineva îmi spunea că nu ar trebui să-mi fac griji pentru că Dumnezeu se va îngriji de ea. Da, i-am spus, ai dreptate; dar inima ta ce-ți spune, ce te îndeamnă? Oare Sfântul Apostol Pavel de ce a spus: „Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos. Căci de se socotește cineva că este ceva, deși nu este nimic, se înșală pe sine însuși. Iar fapta lui însuși să și-o cerceteze fiecare și atunci va avea laudă, dar numai față de sine însuși și nu față de altul.” (Galateni 6, 2-4)?

Ne complăcem în lucruri superficiale, condimentate prin expresii frecvent utilizate pe internet, dar uităm că inima trebuie curățată de răutăți, pentru a putea primi în adâncul cugetului glasul lui Dumnezeu și pentru ca cel căruia ne adresăm să simtă că rezonăm la bucuria sau la necazul său. Cea mai mare durere din viața omului nu se petrece în afară, ci în lăuntrul inimii.

Prin voia Domnului, am găsit și de această dată o scurtă povestioară, care poate va reuși să ne trezească simțurile, pentru că, după cum spun Sfinții Părinți, nimeni nu se poate prezenta la Poarta Raiului de unul singur! Iar, cheia de acces (una dintre ele) este persoana pe care am ajutat-o, aproapele pentru care ne-am rugat, cel alături de care ne-am bucurat sau alături de care am plâns. Aceasta este cheia care deschide Raiul.

„Un om văzu odată într-o pădure un șoim. Pasărea ducea spre cuibul său o bucată de carne. Sfășie carnea în multe bucățele și începu să hrănească cu ea un pui de cioară rănit.

Omul se minună de faptul că un șoim hrănea un pui de cioară și se gândi: Dumnezeu mi-a dat un semn. El nu uită nici măcar un pui de cioară rănit. Dumnezeu a făcut ca acel șoim înspăimântător să hrănească o pasăre lipsită de ocrotire dintr-o altă specie. Înțeleg de aici cum Dumnezeu dă tuturor ființelor cele de care au trebuință; și noi ne preocupăm într-atât de noi înșine...

De acum încolo voi înceta să mai am grijă de mine! Nu am să-mi mai caut de mâncare! Dumnezeu nu lasă în părăsire pe niciuna dintre creaturile sale. Deci, nu mă va abandona nici pe mine.

Zis și făcut. Se așază acolo în pădure și nu se mai clinti din loc. Se ruga și iar se ruga; nu făcea nimic altceva. Rămase astfel timp de trei zile și trei nopți, fără a bea vreun strop de apă sau să ia vreo îmbucătură de mâncare. După aceste zile, omul era atât de slăbit, încât nu mai era în stare nici să ridice mâna. Cum era așa lipsit de putere, adormi. Și iată că în vis i se arată un înger.

Îngerul îl privi cu tristețe și grăi: Este adevărat că semnul era pentru tine. Dar tu trebuia să înveți a urma pilda șoimului, nu pe cea a ciorii!”

Poate că faptele noastre ne vor conduce până la Poarta Raiului, dar dacă vom fi întâmpinați cu cuvintele: „Felicitări! Ai ajuns până aici, doar un lucru îți mai lipsește!”, vom spune mirați: „Care?”, iar îngerul ne va spune: „Ai venit singur. Cine mărturisește pentru tine?”.

Sunt convins că unul dintre aspectele importante de care trebuie să ținem cont este să avem principii sănătoase de viață, care izvorăsc din Adevăr, pe care nu știu câți le mai urmează astăzi. Poate că vom fi judecați de gura lumii, poate că în ochii lumii nu facem doi bani, dar tot e ceva să ai tăria de a fi întru adevăr. Am cunoscut oameni care, din dorința de a fi „în rând cu lumea”, s-au lepădat de adevăr, viața lor devenind o minciună, pentru că Adevărul nu făcea parte din ei. Degeaba citim din cărți, degeaba ne vorbește părintele, dacă nu punem în practică ceea ce am auzit și ceea ce am învățat. Sfântul Apostol Pavel spunea: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera.” (Galateni 6, 7).

Dragii mei, Dumnezeu ne-a mai dăruit o zi tocmai pentru lucrarea mântuirii. Să dăruim din inimă tot ajutorul pe care aproapele ni-l solicită, pentru că, doar trăind creștinește întru adevăr, Domnul Hristos ne va ajuta cu cele de trebuință, iar aproapelui nostru îi va dăruia tot ceea ce noi ne-am rugat pentru el. Trebuie să fim convinși că dacă nu suntem în adevăr, înseamnă că nu suntem deloc, pentru că altă alternativă nu există. Și să nu ne lăsăm doborâți de răutățile lumii, pentru a avea mereu inima deschisă pentru tot ce este frumos, pentru dragoste și armonie. Să nu lăsăm internetul să ne fure zâmbetul și bucuria de a îmbrățișa pe cel de lângă noi sau de a spune o vorbă bună, ca să nu ratăm lacrima din ochii celui care ne mulțumește. Așadar, să ne ajute bunul Dumnezeu să dăruim celor de lângă noi din inimă și fără măsură: respect, bucurie, iubire și speranță.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Titlu: „Ce culoare are inima ta?”

Sper că nu vă voi supăra, dar în ceea ce vă voi scrie în următoarele rânduri nu veți găsi aproape nimic în legătură cu titlul de mai sus...

Am făcut o prostie. Un experiment. O încercare. M-am certat pentru asta. Dar, apoi, am încercat să o văd ca pe o binecuvântare, ca pe o lecție de a nu mai repeta niciodată această greșală. Am decis să vă împărtășesc ce mi s-a întâmplat din două motive: pentru a mă deschide în fața dumneavoastră – ca întotdeauna – exact așa cum sunt (cu lipsă de credință și de încredere deplină în Dumnezeu...) și pentru a putea învăța și altcineva din experiența mea și din muștrările de conștiință pe care le-am avut în urma ei.

Voiam din tot sufletul să vă scriu și în această lună ceva din suflet, așa cum v-am obișnuit. Treceau zilele și intrasem puțin în panică pentru că inspirația nu sosea. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi trimită gândurile pe care să vi le transmit mai departe. Îmi alesesem un titlu pe baza căruia îmi doream demult să vă vorbesc. După îndelungi încercări de a găsi o pornire, mi-am zis „Ia să văd ce zice ChatGPT!” (inteligența artificială).

Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că nu am vrut s-o fac! Însă, nu știu ce s-a întâmplat... Pur și simplu, m-a ispitit ideea. Mai întâi, l-am întrebat cum găsești inspirație pentru a scrie ceva (în loc să mai am puțină răbdare și încredere că Dumnezeu îmi va îndeplini rugămintea). Mi-a răspuns, dându-mi tot felul de idei (destul de bune la prima vedere), iar în final m-a întrebat ce vreau să scriu mai concret. I-am spus că am nevoie de un articol cu titlul „Ce culoare are inima ta?”, cu temă religioasă, de dragoste, cu referire la Dumnezeu, pentru o revistă.

Mi-a trimis ditamai textul! Complet! Cu început, conținut, încheiere, cu tot ce trebuie! Mi-a plăcut! Apoi...mi s-a făcut atât de rușine!!! Cum am putut să fac eu așa ceva?! Cum să îmi treacă prin cap să fac așa ceva?! Și cum e posibil ca o inteligență artificială să scrie mai frumos decât mine?! M-au năpădit toate gândurile, m-am învinovățit, m-am autoumilit și mi-am cerut iertare de la Dumnezeu. Iar acum, îmi cer iertare și de la voi, cititorii mei dragi!

Din păcate, am renunțat la articolul pe care voiam să vi-l dăruiesc. În primul

rând, nu mi-a venit inspirația, cel puțin nu pentru tema bună și drăguță pe care o aveam în gând... În al doilea rând, m-am întristat că un robot l-a conturat mai bine decât aș fi făcut-o eu (sau cel puțin așa mi s-a părut) și nu am mai avut puterea să găsesc alte idei personale, originale. În al treilea rând, am simțit că nimic nu e întâmplător și că Dumnezeu nu S-ar supăra dacă aș schimba planul, povestindu-vă această experiență.

M-aș bucura ca oamenii să gândească, să simtă și să fie ei înșiși, așa cum au fost înzestrați încă de la creația lor. Din păcate, arta e pusă la mare încercare în perioada asta. E posibil ca în viitor să nu mai putem face diferența între o imagine ilustrată de un artist și una realizată/ modificată cu inteligența artificială. La fel s-ar putea întâmpla cu poezia, cu muzica și cu toate darurile omului. Mi-ar părea tare rău! Și m-aș simți vinovată știind că până și eu am încercat să mă agăț de acest „ajutor”, care mai târziu s-ar putea să ne împiedice să ne mai exprimăm emoțiile, talentele și convingerile proprii.

Nu știu dacă voi reuși cândva să vă bucur cu adevăratul articol al cărui titlu frumos mă așteaptă de vreo 3 ani încoace... Nu știu dacă voi îndrăzni să mai folosesc vreodată aplicația de gândit în locul meu (sper că nu!). Însă, ce știu sigur e că niciodată nu vă voi împărtăși un text scris de altcineva (om sau neom), cu pretextul că ar fi scris de mine! Asta nu aș putea să fac. Aș prefera mai degrabă să vă dezamăgesc neoferindu-vă nimic până în momentul când Dumnezeu îmi va trimite în inimă și în gând cuvintele pe care așteptați să le primiți.

Ca să mă leg totuși puțin de titlu, nu știu ce culoare are inima mea, dar știu că în acest moment e puțin goală – deci transparentă – și așteaptă să fie umplută de culoare. Ce culoare? După cum ar spune ChatGPT: „inima poate fi roșie de pasiune, dar dacă nu este luminată de credință, riscă să se ardă”. După cum aș spune eu: „Cum adică ce culoare? Doar toată lumea știe că dacă mi-aș putea desena inima, aceasta ar avea culoarea portocaliu și ar fi înconjurată de blănițe de pisicuțe pufoase și drăgălașe! Hihi!” Însă, ce e cel mai important e că numai Dumnezeu ne poate umple inimile cu dragostea Sa, fie și în portocaliu. Iar dacă ne depărtăm prea mult de El, ajungem să credem că ne putem colora singuri inimile după bunul plac și de aici nu mai e decât un pas până la a face ce am făcut eu.

Să ne țină bunul Dumnezeu aproape de El și să ne ajute ca în această lume plină de inovații – menite să ne fie de folos – să reușim să rămânem noi înșine, fără a ne pierde sufletul și culoarea inimii! ❤️

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

Când îl judec pe fratele meu, mă despart de Hristos

Dragi cititori ai revistei noastre, vă adresez și eu un călduros „La mulți ani!”, la început de an, cu dorința ca Bunul și Milostivul Dumnezeu să vă dăruiască sănătate, bucurii și multe binecuvântări.

Subiectul pe care aș vrea să-l abordez la începutul lunii lui Făurar, așa cum se poate observa și din titlul articolului, face referire la una dintre cele mai grave boli sufletești ale noastre: judecarea aproapelui.

Judecarea aproapelui este unul dintre cele mai răspândite și mai periculoase păcate ale vieții noastre. Este atât de obișnuită, încât adesea nici nu o mai vedem ca păcat. Vorbim despre ceilalți, îi analizăm, îi catalogăm, le punem etichete, iar în acest timp inima noastră se împietrește fără să ne dăm seama.

Mântuitorul ne spune limpede: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7, 1). Nu este un sfat, ci o poruncă. De ce? Pentru că atunci când judec pe aproapele meu, Îl scot pe Dumnezeu din locul Lui și mă așez eu pe tronul judecătorului.

Analizând aceste cuvinte pline de adâncime ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos, îmi vine în minte o întâmplare la care am fost martor în urmă cu câteva

zile.

Intrasem într-un magazin să-mi cumpăr ceva, când am observat un copilaș de etnie romă plimbându-se printre rafturi și uitându-se atent la marfă. În magazin se aflau două vânzătoare care își aranjau produsele și discutau între ele. La un moment dat a intrat o femeie – probabil mama copilului – l-a luat de mână și au ieșit din magazin.

Imediat ce femeia a ieșit, vânzătoarele au început să o judece, spunând că își trimite copilul la furat, că mai intrase și cu alte ocazii, fără însă a avea vreo dovadă.

Vedeți, dragii mei, cât de mult rău ne face judecata? Suntem tentați să-l catalogăm pe cel de lângă noi doar după ceea ce se vede, fără a ști ce este în inima lui.

Chiar și în biserică vedem adesea oameni judecându-i pe alții după îmbrăcăminte, după felul cum pășesc, cum se închină sau cum privesc. Cum ne mai putem numi creștini, dacă nici în casa Domnului nu ne abținem de la judecată?

Noi vedem doar faptele exterioare ale oamenilor, dar nu vedem luptele lor, rănilor, suferințele și ispitele care îi apasă.

Sfinții Părinți spun că judecata aproapelui este semnul unei inimi bolnave. Vedem paiul din ochiul celuilalt, dar nu vedem bârna din ochiul nostru. Sfântul Paisie Aghioritul spunea: „Cine se ocupă de păcatele sale nu mai are timp să le vadă pe ale altora.”.

Iubiți creștini, să învățăm să nu mai judecăm după aparențe și să nu ne erijăm în judecători, ci să lăsăm judecata în seama lui Dumnezeu.

Mărturisesc că și eu cad în acest păcat, lucru pe care îl spun și la spovedanie, luptând cu el.

În încheiere, vă doresc ca Bunul Dumnezeu să vă întărească în credință, în dragoste față de El și față de aproapele, iar atunci când vine un gând de judecată să rostim această scurtă rugăciune: „Doamne, dă-mi să-mi văd păcatele mele și să nu osândesc pe fratele meu.”!

Pace și gânduri de bine!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

10 superstiții și concepții greșite despre Postul Mare

1. Trebuie să postești strict după rânduiala tipiconală.

Desigur că puteți să respectați postul cu strictețea cerută, doar că v-am îndemna să aveți grijă ca nu cumva râvna excesivă să nu vă aducă la serbarea triumfului Ortodoxiei pe patul de spital. Corect ar fi să ne dăm seama de propriile puteri și de starea noastră de sănătate, căci această rânduială a fost întocmită pentru monahi. Dacă totuși considerați că veți face față acestor cerințe, nu exagerați și nu impuneți nimănui această rânduială.

2. Trebuie să citim cu atenție compoziția produselor, iar în cazul în care nu suntem siguri să-i cerem sfatul duhovnicului.

Fie-vă milă de părinte! În această perioadă el și așa este suprasolicitat. Dacă chiar într-atât vă place să examinați componența produselor, faceți-o pentru dvs., nu-i mai chinuiți și pe ceilalți. Însă, măsura postirii ar trebui să o stabilim în linii generale, fără a căuta dacă melanjul din biscuiți este de post sau nu.

3. Trebuie să fim foarte serioși, să nu glumim și să nu râdem.

Dacă v-ați propus drept obiectiv să le arătați celor din jur că postul ortodox nu e o glumă, ci o perioadă tristă și fără de bucurii, sunteți binevenit. Puțin probabil însă ca acest comportament al dumneavoastră să vă apropie prietenii de creștinism.

4. Nu e bine să ne serbăm ziua de naștere în post.

Dacă într-atât v-ați pătruns de slujbele și rugăciunile Postului Mare, nu serbați. În cazul în care aveți totuși această dorință, o puteți face. Astăzi nu este o problemă să pregătești o masă de sărbătoare de post. Totodată, cu acest prilej s-ar putea înfăptui o faptă bună, desigur, în cazul în care și invitații ar fi de acord.

5. Nu trebuie să spui nimănui că postești.

Ba sigur că o puteți face, doar că la ce bun? În cazul în care cei din jur nu postesc sau chiar au o atitudine negativă față de credință, nu e nevoie să discutați despre aceasta. Cel mai probabil se va porni o ceartă și îi va tulbura și mai mult pe toți. Însă, în cazul în care sunteți întrebat direct, ar fi bine să răspundeți sincer.

6. Nu e bine în post să începi activități noi, cu atât mai mult să suporti intervenții

medicale.

Iată încă o cale sigură de a dobândi o mulțime de probleme sau poate chiar de a sfârși mai tragic (în cazul unei boli grave). Și dacă la serviciu vi se va încredința o nouă activitate, o veți accepta sau veți aștepta să fiți concediat? Iar dacă vi s-a îmbolnăvit copilul, nu-l veți trata? Sau veți aștepta Învierea la care el poate să nu ajungă? Răspunsul este evident: nu trebuie să căutăm motive pentru a nu face ceva, iar în cazul în care nu suntem siguri cum să procedăm, poate ar fi mai bine să ne rugăm.

7. Copiii concepuți în post se vor naște neapărat bolnavi sau vor avea o mulțime de patimi.

În ceea ce privește relațiile dintre soți din timpul postului, precum și din afara lui, ar trebui să cunoașteți că este ceva ce ține doar de cei doi soți. Biserica nu a fixat soților un program de conviețuire, căci nu poate intra în aceste amănunte, ci a lăsat totul la știința lor și la posibilitatea de a se economisi unul pe altul, potrivit cu natura, cu mijloacele și cu idealul fiecăruia. Iar în privința datei concepției, de folos vă va fi să cunoașteți despre varietatea zilelor de naștere ale sfinților Bisericii, ai căror părinți nu au respectat întotdeauna posturile, dar asta nu ne împiedică astăzi să ne rugăm lor și să le cinstim zilele în care s-au născut sau au trecut la Domnul.

8. În perioada postului nu se poate primi Taina Botezului.

Este într-un totuș greșit, această taină se săvârșește pe tot parcursul anului.

9. Trebuie să te împărtășești o dată în an și anume în Postul Mare.

Este total neîntemeiată afirmația și reprezintă o superstiție răspândită, care oferă oamenilor o frică că dacă se vor împărtăși mai des, poate să li se întâmple ceva rău.

Împărtășania trebuie să fie nu deasă, nu rară, ci personală, stabilită împreună cu duhovnicul. Dacă nu are duhovnic, credinciosul trebuie să adreseze întrebările legate de împărtășanie preoților de la biserică unde vrea să se împărtășească.

10. În post trebuie să te pregătești de încercări grele, neapărat se va întâmpla ceva rău.

Viața în general nu este ușoară, unii însă consideră că în post greutatea sporește.

Probabil că în timpul postului devenim mai sensibili, încercând să ducem o luptă cu patimile și păcatele. De exemplu, încercăm să nu strigăm, să nu ne supărăm, să nu înjurăm, însă nu mereu ne reușește, iar aceste insuccese le suportăm mai greu decât în alte perioade.

Sursa: www.produșemanastiresti.ro/blog/articole-duhovnicesti/

Traducere și adaptare: Natalia Lozan; preluat de pe pravmir.ru

Atunci când încredințăm viitorul nostru lui Hristos, Îl „obligăm” să ne ajute

Mare lucru este să se lase cineva în Măinile lui Dumnezeu! Oamenii își fac planuri și încearcă să le realizeze, dar fără să ciulească urechile, fără să asculte care este voia lui Dumnezeu și fără să se conformeze. Trebuie să ne lăsăm cu încredere în seama lui Dumnezeu, ca El să ocârmuiască lucrurile, iar noi să ne facem datoria cu mărime de suflet. Dacă unul nu se încrede în Dumnezeu, așa încât să se lase pe sine cu desăvârșire în Măinile Sale, se va chinui. De obicei, oamenii aleargă mai întâi la mângâierea omenească și, după ce sunt dezamăgiți de oameni, abia atunci scapă către Dumnezeu. Dar dacă vrem să nu ne chinuim, să cerem de la început mângâierea dumnezeiască, deoarece aceasta este singura mângâiere adevărată. Nu ajunge credința (aici, credința are sensul de acceptare în mod simplu a existenței lui Dumnezeu, care nu ajunge pentru a duce o viață în Hristos corectă, deplină), ci este nevoie și de încredere în Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu atrage ajutorul Lui. Creștinul crede și se încrede pe sine lui Dumnezeu până la moarte și atunci vede limpede cum Mâna lui Dumnezeu îl mântuiește.

Așa cum spune Apostolul Pavel, credința este să credem în cele nevăzute, nu doar în cele ce se văd (Evrei 11, 1). Atunci când ne încredințăm viitorul nostru lui Hristos, Îl „obligăm” să ne ajute. Încredințarea desăvârșită în Măinile lui Dumnezeu are drept mamă credința, prin care omul se poate ruga tainic și poate primi și roadele nădejdi. Aceasta este o rugăciune neîncetată și aduce ajutoare dumnezeiești, în ceasul în care trebuie. Atunci, în chip firesc, omul trăiește o viață îngerească și se avântă în slăvire: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot” (Isaia 6, 3). Pentru că omul își poate face viața sa paradisiacă, dacă are încredere în Dumnezeu, dacă Îl slăvește în toate și primește ca El să-l povățuiască precum un Tată bun. Altfel, face din viața sa un iad. Este mare lucru ca omul să simtă încă din această viață o parte din bucuria Raiului!

Sursa: Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul – „Cuvinte duhovnicești. Volumul II. Trezvie duhovnicească”, traducere de Ieroschimonașul Ștefan Nuțescu, ediția a II-a, Editura Evanghelistos, București, 2011, pp. 298-299

Strofe pentru suflet

E vremea postului

E vremea postului din nou și Paștile-s aproape,
Iisuse, sufletu-mi uscat se-apleacă să se-adape
din al Cuvântului Izvor, din harul Crucii Tale,
să-și poată Golgota sui mai întărit pe cale.

Ajută-mi, Doamne, să postesc cu-ntreaga mea ființă,
cu duh ascuns și înfrânat, și plin de umilință,
nimic fățarnic neavând, ca nu cumva odată
să mă găsească vinovat Divina Judecată.

Ajută-mă să pot ierta cu inima deplină
pe orișicine-ar fi făcut în contra mea vreo vină;
așa cum eu mă rog să-mi ierți întregile-mi păcate,
ajută-mă să iert și eu la orice semen toate.

Ajută-mi, binele ce-l fac cât mai ascuns să-mi fie,
nicio-ntristare să n-aduc, ci numai bucurie;
fă-mi darnic sufletul deplin, căci și acum, și mâine
Tu nu-mi socoți după cât dau, ci după

cât rămâne.

Ajută-mi să nu strâng comori ce furul le răpește,
ci aurul cel nevăzut ce-n ceruri strălucește.
– Așa să-mi fie postul meu, ca-n Ziua Învierii
să fiu iertat și-nvrednicit de Slava Înfierii.

Autor: Traian Dorz

Spovedanie

Doamne, dintr-a inimii prisacă,
Dorurile-n roi spre Tine pleacă.
Lungă-i calea foarte, pân' la Tine...
Cum s-o afle biete-mi albine?
Fac popas în ierburi înflorite,
Spornic sug dulceața din ispite
Și să bea din floare dacă-ncearcă
Aripa de pulbere și-o-ncarcă.
Din măceș, din crini, din mătrăgună,
Mirosul florilor în stupi l-adună.
Mustul dulce-luminos le-mbată.
Au uitat spre Tine drumul, Tată.
Ca mărgăritarele-n șiraguri,
Lin s-așază faguri lângă faguri.
Doamne, într-a inimii prisacă,
Dorurile ceară or să-ți facă
Și din ceară Ți-oi aprinde Ție,
Mâine, la vecernie, făclie.

Autor: Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cel ce înșală

Cu mult timp în urmă, a trăit un boier tare bun. Într-o zi, l-a chemat la el pe un țăran și i-a spus:

- Uite, omule, fiindcă știu că familia ta o duce destul de greu, vreau să te ajut. Îți dau de muncă și te plătesc foarte bine. Vrei să lucrezi pentru mine?

- Sigur, boierule - a răspuns omul bucuros - ce trebuie să fac?

- Să-mi construiești o casă, la marginea pădurii.

Țăranul a plecat bucuros și, chiar din acea zi, s-a apucat de treabă. Boierul îi dădea bani pentru tot ce trebuia să cumpere, însă omul ce și-a spus? „E, și așa nu mă vede, ce-ar fi să-l înșel?!”

Și, în loc să facă totul așa cum ar fi trebuit, a început să cumpere lucruri ieftine și proaste și să cheltuiască banii ce îi rămâneau. Când a terminat, casa arăta tare frumos pe dinafară, dar țăranul știa că n-o făcuse bine și că, destul de repede, ea se va strica.

Când i-a arătat casa boierului, acesta i-a spus:

- Fiindcă știu că tu și familia ta locuiți într-o cocioabă mică, îți fac cadou această casă. De-aia te-am lăsat pe tine să o construiești și ți-am spus acum, la sfârșit, tocmai pentru ca bucuria voastră să fie mai mare.

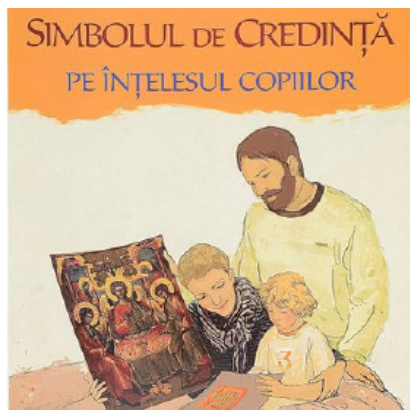
Acum și-a dat seama omul de greșeala sa. A vrut să-l înșele pe altul și, de fapt, singur s-a înșelat. Dacă ar fi fost cinstit și și-ar fi văzut de treabă, și-ar fi făcut un bine lui și familiei sale. Acum însă, părerile de rău nu mai puteau îndrepta nimic.

În sinea lui, omul s-a jurat să nu mai înșele niciodată pe nimeni.

„După cum ne purtăm noi cu aproapele, așa Se va purta Dumnezeu cu noi.”

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Dreapta educație

Într-o școală de la marginea unui oraș, era un profesor foarte iubit de copii.

Totdeauna, domnul profesor avea grijă de toți elevii, încercând să-i învețe cât mai multe. Dar, într-o zi, copiii au observat că unul dintre colegii lor fură și l-au pârât imediat profesorului. Acesta însă nu l-a pedepsit pe făptaș. După câteva zile, hoțul a furat iar, dar a fost prins imediat. Nici de această dată, domnul profesor nu l-a pedepsit. Când același lucru s-a întâmplat și a treia oară, câțiva băieți s-au dus la profesor să se plângă și i-au spus:

- Acest coleg al nostru fură mereu. Nu este bine ceea ce se întâmplă și vă rugăm să-l dați imediat afară din școală, altfel plecăm noi.

- N-am să-l dau afară. Dacă vreți, puteți pleca toți ceilalți, dar el rămâne.

- Domnule profesor, dar cum este posibil să renunțați atât de ușor la noi toți, care v-am ascultat mereu?

Privindu-i cu blândețe, profesorul le-a explicat elevilor săi, atât de mirați de această neașteptată situație:

- Voi știți, deja, ce e bine și ce e rău. Dacă ați pleca în lume, cu siguranță că ați ști cum să vă purtați, nici nu mă îndoiesc! Dacă însă el ar pleca de aici, dintre noi, ce ar face? Asta de ce nu v-ați întrebat? De ce v-ați gândit doar la voi?

Credeți că dacă o să-l dau afară, va fi mai bun? Dacă aici, între noi, el nu știe cum e bine să te porți, ce va face el în lume? Așa că, indiferent dacă voi rămâneți sau plecați, el va sta în continuare aici, iar eu voi avea grijă să se schimbe și să devină un om bun. Iar atunci când va dori și el acest lucru, cu siguranță că dintr-un hoț ocolit de colegi va deveni un copil apreciat și iubit de toți cei din jurul său.

Când a aflat despre cele petrecute, impresionat de bunătatea profesorului său, băiețelul care până atunci furase și le pricinuisese atâtea neazuri celor din jurul său a promis că se lasă de furat. Și s-a ținut de cuvânt, fiindcă - așa cum spusese și domnul profesor - de data aceasta EL era cel care dorea din tot sufletul să fie mai bun.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Cuvios Petroniu de la Prodromu (24 Februarie)

A fost membru al mișcării „Rugul Aprins”, stareț al schitului românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos, dar și unul dintre marii duhovnici români.

Sfântul Petroniu s-a născut în anul 1914, în comuna Farcașa (județul Neamț). S-a călugărit de foarte tânăr în obștea Mănăstirii Neamțului, unde s-a și format duhovnicește. Mai târziu a fost trimis la București pentru studii și așa a intrat în obștea Mănăstirii Antim. A studiat Teologia (licență), dar a făcut în paralel și alte studii de matematică și filosofie. La Mănăstirea Antim, din anul 1937, monahul Petroniu a avut drept ascultare de a pune în bună rânduială biblioteca mănăstirii.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial și în primii ani după (1945-1947), Sfântul Petroniu a fost funcționar la Cancelaria Sfântului Sinod și chiar la secretariatul patriarhului Nicodim. A făcut parte din mișcarea „Rugul Aprins” și a suferit consecințele acestei afiliere. În anul 1977, la cererea monahilor români din Sfântul Munte Athos, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a decis să trimită două grupuri de călugări români ca să întărească efectivul Schitului românesc Prodromu și să revigoreze viața monastică a schitului, în 1977 și 1978. Părintele Petroniu a făcut parte din al doilea grup de monahi. Din 1978, Părintele Petroniu a trăit neîntrerupt în Sfântul Munte Athos, iar din anul 1984 a fost ales stareț al Schitului Prodromu. A renunțat la stăreție la începutul anului 2011 din cauza vârstei înaintate. A trecut la Domnul în ziua de 22 februarie 2011 și a fost înmormântat după tradiția athonită, la 24 februarie 2011, în cimitirul Schitului Prodromu. Bunul nume al părintelui Petroniu era răspândit pe tot cuprinsul Sfântului Munte. Astfel, când Placide Deseille, starețul mănăstirii „Sfântul Antonie cel Mare” din Franța l-a rugat pe părintele Macarie Simonopetrul să-l ducă la un părinte după cuvânt de folos, au venit, împreună cu egumenul Elisei și toată sinaxa mănăstirii, la Avva Petroniu. Mitropolitul Serafim Joantă mărturisea despre părintele Petroniu: „În el vedeam chipul ideal al călugărului care îmbina în modul cel mai firesc erudiția teologică și laică cu smerenia și râvna de rugăciune. Rar mi s-a dat să întâlnesc un om cult și smerit, în același timp, cum a fost Părintele Petroniu!”.

Părintele Petronie – psaltul

O preocupare a Părintelui Petronie mai puțin remarcată, dar la fel de valoroasă, este aceea pentru muzica bisericească. Prin formarea sa în mediul monahal din vremea copilăriei, a cunoscut foarte bine notația și interpretarea semnelor muzicale psaltice (neumele), precum și notația pe portativ. Această preocupare a avut-o toată viața. A cântat la strună, interpretând cântări după diferiți autori, la slujbele care se săvârșeau în biserică, fiind între primii cântăreți de biserică, atât la Mănăstirea Slatina, cât și la Mănăstirea Sihăstria din Moldova. La Curtea de Argeș nu a condus un grup psaltic de monahi, ci cânta la strună mai mult de unul singur. Vocea lui plătândă, ca un zumzet de albină, se preta foarte bine la interiorul paraclisului unde străjuiește prin prezența moaștelor sale Sfânta Muceniță Filoftea, fecioara. La schitul Prodromu era nelipsit de la biserică și prezent tot timpul la strună. Mi-a rămas în memorie o frumoasă amintire din vara anului 1987, când a cântat, antifonic, Paraclisul Maicii Domnului, împreună cu unul dintre cei mai cunoscuți psalți ai Sfântului Munte din vremea aceea, schimonahul Dionisie Firfiris, care se afla în pelerinaj la schitul nostru. De asemenea, la o priveghere de toată noaptea, când nu avea cine cânta la strună, m-a acceptat să-l secondez antifonic pe parcursul slujbei de nouă ore și mai bine, realizând o încântare duhovnicească atât pentru noi, cei doi cântăreți, cât și pentru închinătorii-rugători. Chiar și la chilie își făcea timp pentru a interpreta cântări și a exersa, pentru a se prezenta bine la strună, mai ales în preajma marilor sărbători sau când urma să cânte în biserică ceva special sau o cântare rar întâlnită. De asemenea, era preocupat de a aduna bucăți muzicale rare sau alese, numite și calofonice. Așa se face că, pe parcursul vieții de monah, a adunat într-un caiet, scris de mână lui, multe astfel de bucăți muzicale, care l-au atras pentru frumusețea lor muzicală sau pentru raritatea lor. Acest manuscris poartă titlul „Antologhion de cântări psaltice” și se află în biblioteca veche a schitului Prodromu, alături de manuscrisele înaintașilor săi în viațuirea monahală athonită.

În manuscris mai sunt și alte cântări traduse din grecește sau pe notație liniară provenite din mediul bisericesc slavon; între acestea mi-a atras atenția și una din cultura apuseană: „Salve Regina” – Bucură-te Împărăteasă, transpusă în notație psaltică. Manuscrisul „Antologhion de cântări psaltice”, alcătuit de Părintelui Petronie este ca un mic compendiu al muzicii bisericești, care unește bucăți muzicale atât de sorginte bizantină, cât și slavonă, mai vechi și mai noi, având o unică referire și la muzica apuseană, amintind de unitatea Bisericii lui Hristos din primul mileniu.

Autor: Arhim. Clement Haralam

Sursa: www.prodromu-athos.ro

Calendar creștin ortodox - Februarie 2026

1 D Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas
Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 1, voscr. 1

2 L (†) Întâmpinarea Domnului (Stratenia)

3 M Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana

4 M Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie

5 J Sf. Mc. Agata și Teodula

6 V Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare

7 S Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia

8 D Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 2, voscr. 2

9 L Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (*Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului*)

10 M †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina

11 M Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa

12 J Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea

13 V Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila

14 S Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei

15 D Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu

Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 3, voscr. 3

16 L Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian

17 M Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria

18 M Sf. Leon cel Mare, episcopul Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei

19 J Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie

20 V Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion

21 S Sf. Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei

22 D A

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Aproapele meu este cheia mântuirii mele	1
Titlu: „Ce culoare are inima ta?”	4
Când îl judec pe fratele meu, mă despart de Hristos	6
10 superstiții și concepții greșite despre Postul Mare	8
Atunci când încredințăm viitorul nostru lui Hristos, Îl „obligăm” să ne ajute	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Petroniu de la Prodromu	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Xenia Cliuciniov

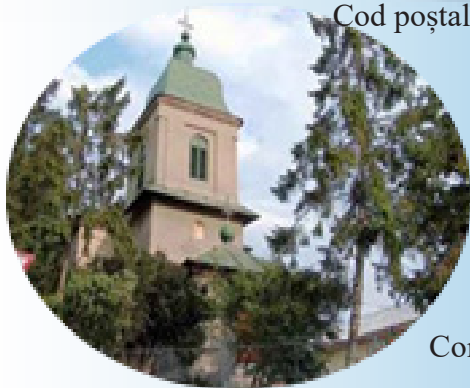
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424